

Arrest

nr. 232 382 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 oktober 2010 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in België. Op 22 februari 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 mei 2011, bij arrest nr. 61 580, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Tussen 30 oktober 2012 en 11 september 2014 dient de verzoekende partij meerdere aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvragen worden telkens onontvankelijk verklaard, de laatste op 9 oktober 2014.

1.3 Op 21 september 2017 verklaart de verzoekende partij zich opnieuw vluchteling in België. Op 3 oktober 2017 dient zij haar asielaanvraag in. Op 27 maart 2018 weigert de commissaris-generaal deze meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen. Op 11 oktober 2018, bij arrest nr. 210 818, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 27 november 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 17 december 2018 wordt deze aanvraag onvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 29 april 2019 vernietigt de Raad deze beslissing, bij arrest nr. 220 448. Op 22 mei 2019 wordt de aanvraag van 27 november 2018 opnieuw onvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.5 Op 5 augustus 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 augustus 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 10 februari 2020, bij arrest nr. 232 381, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6 Op 21 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 13 november 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: G(...), I(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum. (...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht, en van de hoorplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"III.2.1. Het middel bestaat uit een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en de hoorplicht, doordat de bestreden beslissing werd genomen zonder de 9ter aanvraag van verzoekster volledig en correct werd behandeld en zonder haar te horen en doordat de bestreden beslissing geen individueel onderzoek heeft gevoerd waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de besteden beslissing is gebaseerd op artikel 7,1ste lid, 1° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: (...)

Verder houdt verweerster voor dat verzoekster niet beschikt over een geldig paspoort of visum.

Het is in het kader van de ingestelde 9ter procedure evenwel niet vereist dat dergelijk document wordt voorgelegd.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Verzoekster beschikt wel degelijk over dergelijk bewijs.

Zij voegt als stuk 4 een scan van haar paspoort.

Bovendien kan verweerster bezwaarlijk voorhouden dat verzoekster niet over dergelijk bewijs beschikt.

Het onderliggende verzoekschrift tot verblijfsmachtiging van 05/08/2019 werd immer louter ingediend omdat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29/04/2019 de beslissing van 17/12/2018 tot ongegrondverklaring van het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging van 27/11/2018, werd vernietigd:

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Hieruit blijkt aldus dat het eerdere verzoekschrift tot verblijfsmachtiging (waarvan het huidig een uitloper is) ontvankelijk werd verklaard en aldus alle vereiste informatie en documentatie werd toegevoegd door verzoekster.

Verweerster houdt thans voor dat ontbreekt maar moet anderzijds wel erkennen dat dergelijk bewijsstuk wel reeds aan haar werd voorgelegd door verzoekster; zij beschikt hierover en kan dit zelfs(s) opvragen.

In ieder geval kan uit voor afgaande worden afgeleid dat verzoekster wel degelijk over de vereist documenten beschikt(e).

Bovendien werd door verweerder duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd zonder een individueel onderzoek waarbij men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval, waardoor verzoekster, gezien de verstrekkende gevolgen van dergelijk bevel op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld (zie ook arresten RvV. Nr. 92 111 en RvV nr. 104 767, dd. 31/03/2013).

Daarenboven houdt de motivatie vervat in het bestreden bevel kennelijk verband met het laatste verzoekschrift 9ter uitgaande van verzoekster van 05/08/2019 als onontvankelijk werd afgewezen, terwijl verzoekster wel degelijk de nodige identiteitsbewijzen beschikt (zie hiervoor en stuk 4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten alsook de beslissing tot onontvankelijk verklaring werden beiden op dezelfde dag, met name 13/11/2019 genomen.

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden.

In casu werd verzoekster in het kader van haar huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging niet gehoord, ondanks de complexe medische en procedurele voorgeschiedenis inzake.

Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie aangezien de Vreemdelingenwet gedeeltelijk een omzetting is van art. 11 van de Richtlijn 2008/115/CE3

Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ 22/11/2012, C-277/11, overweging 81-88):

“Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, 0-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. ”.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoekster de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijk e medische omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht

Tot slot is een verder verblijf in België noodzakelijk, daar verzoekster nood heeft aan verdere adequate medische opvolging, welke zij niet in haar herkomstland kan ontvangen.

Zij verwijst desbetreffend naar de inhoud van het onderliggende verzoekschrift en de stukken welke hieraan werden toegevoegd.

Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaatst, minstens dient deze te worden geschorst. (...)"

2.2 De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt vervolgens in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het thans toepasselijke artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het voormelde artikel 2 luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)”

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde voorhoudt dat zij niet beschikt over een geldig paspoort of visum, maar dat het in het kader van de ingestelde “9ter procedure” niet vereist is dat dergelijk document wordt voorgelegd. Verder stelt zij dat zij wel degelijk beschikt over een bewijs zoals voorzien in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en voegt zij bij haar verzoekschrift een scan van haar paspoort.

De Raad wijst echter erop dat de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dat aldus geen uitstaans heeft met de voorwaarden die gelden om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, houdt de motivering van de thans bestreden beslissing dan ook kennelijk geen verband met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die zij op 5 augustus 2019 indiende. Het betoog dat de verzoekende partij voert met betrekking tot het voormelde artikel 9ter en de betrokken aanvraag, doet dan ook niet ter zake.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat zij als Kosovaars onderdaan visumplichtig is en dat zij niet over een geldig visum beschikt. Zij kan dan ook niet voorhouden dat zij wel degelijk houder zou zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, ook al zou zij over een geldig paspoort beschikken en zou de gemachtigde hiervan kennis hebben gehad op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de verzoekende partij zeer algemeen dat de gemachtigde duidelijk een bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgelegd, zonder een individueel onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval, waardoor hij, gelet op de verstreckende gevolgen van dergelijk bevel, kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De verzoekende partij laat echter na concreet aan te geven op welke “omstandigheden eigen aan het geval” zij in dit kader precies doelt. Op de elementen die zij elders in haar verzoekschrift aanvoert, gaat de Raad verder nog in.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing werd genomen, zonder “de 9ter aanvraag” volledig en correct te behandelen. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zij precies doelt met haar verwijzing naar “de 9ter aanvraag”. Bovendien wijst hij erop dat, naast met betrekking tot de oudere, tussen 2012 en 2014 ingediende aanvragen, zowel met betrekking tot de aanvraag van 27 november 2018 als met betrekking tot de aanvraag van 5 augustus 2019 een beslissing werd genomen. Voor de eerstgenoemde aanvraag betreft het een beslissing van 22 mei 2019 waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Uit het administratief dossier, dat op 2 december 2019 aan de Raad werd overgemaakt, blijkt niet dat deze beslissing op het moment van het overmaken van het administratief dossier reeds ter kennis was gebracht van de verzoekende partij. Dat niet blijkt dat de verzoekende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 21 augustus 2019 reeds kennis had van de beslissing die in het kader van de aanvraag van 27 november 2018 was genomen, neemt niet weg dat de betrokken beslissing op 22 mei 2019 is genomen. Op de recentste aanvraag van 5 augustus 2019 werd dan weer geantwoord door middel van een beslissing van 21 augustus 2019, waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd aldus genomen op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing. Het beroep tegen de

in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet genomen beslissing van 21 augustus 2019 werd verworpen op 10 februari 2020, bij arrest nr. 232 381. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij in het kader van het thans voorliggend verzoekschrift, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 augustus 2019, niet dienstig kritiek kan leveren op de in dit kader niet aangevochten beslissing aangaande het voormelde artikel 9ter. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welke manier de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

In een volgend onderdeel voert de verzoekende partij een schending aan van de hoorplicht. Zij stelt dat zij in het kader van haar huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging niet werd gehoord, ondanks de medische en procedurele voorgeschiedenis inzake. Zij verwijst met betrekking tot het hoorrecht naar rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof), aangezien de vreemdelingenwet gedeeltelijk een omzetting is van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Vooreerst benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De verzoekende partij kan in het kader van het voorliggend beroep dan ook niet aanvoeren dat de hoorplicht zou geschonden zijn bij het nemen van een andere beslissing, met name een beslissing naar aanleiding van de aanvraag van 5 augustus 2019 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht waarborgt volgens het Hof van Justitie, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, pt. 40 en HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*". Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7 en 33-34). Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt bijgevolg een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. Het kan dan ook niet worden betwist dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het kan evenmin worden betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Bijgevolg is het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht van toepassing.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het

grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts zeer algemeen stelt dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dermate is dat haar de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke *“persoonlijk e medische omstandigheden”* nog in rekening zouden moeten worden gebracht. De verzoekende partij zet echter niet concreet uiteen op welke dermate impact en op welke omstandigheden zij precies doelt. Zij maakt dan ook niet duidelijk welke elementen zij in het kader van een gehoor naar voren zou hebben gebracht.

Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat een verder verblijf in België noodzakelijk is, aangezien zij nood heeft aan adequate medische opvolging, die zij niet in haar herkomstland kan ontvangen. Zij verwijst in dit verband naar de inhoud van *“het onderliggende verzoekschrift en de stukken welke hieraan werden toegevoegd”*.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk verzoekschrift zij precies doelt. In de mate dat zij doelt op één of beide aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 27 november 2018 en 5 augustus 2019, herhaalt de Raad dat de gemachtigde omtrent beide aanvragen reeds een beslissing heeft genomen. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een algemene uiteenzetting en geeft zij niet concreet aan welke elementen zij bij een gehoor naar voren zou hebben gebracht of met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het is niet aan de Raad als annulatierechter om uit de betrokken aanvragen van de verzoekende partij de volgens haar relevante elementen te distilleren. Hetzelfde geldt in de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar *“het onderliggend verzoekschrift”* zou doelen op het thans voorliggend verzoekschrift bij de Raad en de bijgevoegde stukken.

Ten derde benadrukt de Raad dat de verzoekende partij in het kader van haar recentste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de aanvraag van 5 augustus 2019, verschillende recente medische attesten heeft voorgelegd, waaronder een standaard medisch getuigschrift van 21 juni 2019 en van 14 februari 2019, en een medisch attest en een voorschrift voor medicatie van een psychiater van 14 februari 2019. De gemachtigde had aldus kennis van deze stukken op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 21 augustus 2019. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Ook kan zij niet aanvoeren dat deze attesten nieuwe elementen zouden zijn waarop zij in het kader van een gehoor zou hebben gewezen, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde er reeds kennis van had vóór het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 21 augustus 2019. In dit verband wijst de Raad nog erop dat de gemachtigde in de synthesesnota van 21 augustus 2019 aangeeft dat, *“alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering”*, (onder meer) de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd onderzocht. Hierbij werd het volgende gesteld: *“Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.”*

Met haar vage, weinig concrete betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Ook kan zij met dit betoog niet aannemelijk maken dat de gemachtigde de formele en/of materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden, of onzorgvuldig en/of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE